

Arrest

nr. 236 800 van 12 juni 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 december 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 februari 2020 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Bij koninklijk besluit van 10 augustus 2015 werd verzoeker bevolen het Belgisch grondgebied te verlaten en werd hem gedurende 10 jaar de toegang tot het Rijk verboden.

Op 19 maart 2019 diende verzoeker een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van zijn Nederlandse echtgenote.

Op 23 mei 2019 besloot de gemachtigde van de burgemeester te Antwerpen tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), dit na een negatieve woonstcontrole, meer bepaald omdat verzoeker in de gevangenis verblijft.

Op 28 juni 2019 diende verzoeker een tweede, gelijkaardige aanvraag in, via een volmacht aan zijn raadsman.

Op 23 december 2019 beslist de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.06.2019 werd ingediend door:

*Naam: B. Voornamen: E. M. Nationaliteit: Marokko Geboortedatum: (...)1976
Geboorteplaats: M. Identificatienummer in het Rijksregister: ... Verblijvende te: ...*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene deed een aanvraag tot verblijf in functie van zijn Nederlandse echtgenote A. K. (RR xxx) in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15/12/80

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod van 10 jaar, vervat in een KB tot uitzetting genomen op 10/08/2015 en hem betekend op 21/08/2015 dewelke nog steeds van kracht is;

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, dient betrokkene niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40 bis van de wet van 15/12/80 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad v State n° 238.596 van 09/08/2016).

Betrokkene dient dus eerst de opheffing of de opschorting van het inreisverbod te bekomen conform artikel 44 decies §2 van voornoemde wet.

Gezien het voorgaande wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Van een afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van zijn echtgenote en kinderen is weinig sprake.

Betrokkene heeft immers in een interview op 16/02/2017 in de gevangenis van Beveren verklaart dat hij een andere vrouw heeft in Marokko met wie hij ook een kind heeft en dat hij wil terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij leeft gescheiden van zijn echtgenote in België en verklaart dat zij niet naar hem omkijkt.

In casu blijkt niet dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze u de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt

Het bestaan van dit inreisverbod, dewelke nog steeds van kracht is, rechtvaardigt de intrekking van de bijlage 19 ter, waarvan de afgifte als onbestaande moet worden beschouwd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is onder meer afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt het volgende:

“Verzoeker is de vader van 5 minderjarige kinderen, die allen uit het huwelijk met zijn echtgenote werden geboren.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing:

“Gezien het voorgaande wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. [...] Van een afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van zijn echtgenote en kinderen is weinig sprake. Betrokkene heeft immers in een interview op 16/02/2017 in de gevangenis van Beveren verklaart dat hij een andere vrouw heeft in Marokko met wie hij ook een kind heeft en dat hij wil terugkeren naar zijn land van herkomst. Hij leeft gescheiden van zijn echtgenote in België en verklaart dat zij niet naar hem omkijkt. In casu blijkt niet dat er sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze u de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. ”

Dergelijke motivering is compleet gebrekkig en is gebaseerd op een situatie uit 2017 en dus van meer dan twee jaar vóór de aanvraag tot verblijf in functie van zijn echtgenote!

Verzoeker en zijn echtgenote zijn reeds gehuwd sinds 2005. Zij hebben zoals gezegd thans samen vijf kinderen.

Lange tijd ging hun huwelijk goed, doch het klopt dat zij een periode feitelijk uit elkaar zijn geweest. Verzoeker hield er toen evenwel een andere relatie op na, met een Marokkaanse vrouw, waarmee hij ook een kind kreeg.

Deze relatie is intussen reeds geruime tijd beëindigd. Het is daarbij zelfs zo dat deze vrouw terugkeerde naar Marokko en daar getrouwd is met een andere man.

De affaire van verzoeker liep dus reeds jaren geleden op zijn einde, en verzoeker en zijn echtgenote besloten om hun huwelijk een nieuw leven in te blazen.

Op het ogenblik van de aanvraag en ook nu (en zelfs reeds geruime tijd daarvoor ook al) onderhield/onderhoudt verzoeker wél degelijk een afhankelijkheidsrelatie met zijn vrouw en kinderen. Hun twee jongste kinderen werden trouwens geboren na de tweede start van hun huwelijk in 2017 (dit in 2018 en 2019) (STUK 4).

Bovendien blijven het verzoeker zijn kinderen - los van een vroegere affaire - waarbij een wederzijdse afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen deze kinderen en verzoeker!

Verwerende partij heeft de huidige situatie totaal niet onderzocht bij het nemen van de bestreden beslissing en zich volledig gebaseerd op een verklaring van verzoeker uit 2017! Zij had het huidige gezins- en familieleden en dus de huidige afhankelijkheidsrelatie moeten onderzoeken.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert in haar nota het volgende:

[...]

Verweerder laat gelden dat gemachtigde terecht heeft geoordeeld dat er geen dergelijke afhankelijkheidsverhouding aanwezig was, in het licht van alle ten tijde van de beslissing voor handen zijnde stukken. Van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan er dan ook geen sprake zijn, nu de gemachtigde alle voorgelegde bewijsstukken in overweging heeft genomen bij zijn beslissing.

De loutere bewering van de verzoekende partij, met name dat er wel degelijk sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen hemzelf en zijn echtgenote en vijf minderjarige kinderen, kan allerminst volstaan om afbreuk te doen aan de gedegen motieven van de bestreden beslissing, inzonderheid nu de verzoekende partij er zelfs niet in slaagt hieromtrent enig stavingstuk bij te brengen.

Zelfs indien de verzoekende partij in het kader van onderhavig annulatieberoep stukken zou bijbrengen, waaruit zou blijken dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie zich ten onrechte heeft gesteund op informatie uit 2017, dan nog moet worden benadrukt dat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Terwijl de verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie uit eigen beweging onderzoek had moeten voeren naar de mate waarin de situatie na 2017 nog zou zijn gewijzigd, nu de verzoekende partij in het kader van de aanvraag tot gezinshereniging uiteraard zelf de bewijslast draagt.

Zie dienaangaande ook:

“De Raad benadrukt evenwel dat het aan de vreemdeling die voorhoudt over een verblijfsrecht te beschikken toekomt om hiervan het bewijs te leveren en dat het bestuur niet in de plaats van de betrokken vreemdeling overtuigingsstukken moet verzamelen. Het staat dan ook onmiskenbaar aan de aanvrager die zich beroept op een recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie c.q. Belg om alle nuttige stavingstukken voor te leggen bij het bestuur teneinde aan te tonen dat hij voldoet aan de verblijfsvoorwaarden. Het is de aanvrager die het bestuur in kennis moet stellen van alle hiertoe relevant geachte gegevens.

Ook op de verzoekende partij rust dus een plicht om zijn aanvraag op zorgvuldige wijze te stofferen. In casu was de verzoekende partij, gelet op de vermeldingen in de bijlage 19ter, des te meer op de hoogte van de verplichting die op haar rust om haar verblijfsaanvraag te staven met concrete bewijselementen.” (RvV nr. 194 385 van 26 oktober 2017)

En ook:

“De bewijslast bij het indienen van een aanvraag rust bij de aanvrager zelf, die alle elementen moet aanbrengen die haar aanspraken kunnen rechtvaardigen. In de bijlage 19ter die werd afgeleverd aan verzoekster ter gelegenheid van haar aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, werd het volgende gesteld:

(...)

Verzoekster behoorde derhalve te weten dat de door haar naar voor te brengen stukken minstens een indicatie moesten bevatten van de tijdsduur van de relatie waarop zij zich beroept en kan dus niet voorhouden dat men haar uitdrukkelijk had moeten attent maken dat eventueel voorgelegde foto's gedateerd zouden moeten zijn, zoals zij thans meent te kunnen doen. (R.v.V. nr. 119.003 dd. 17.02.2014)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Minister in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid en Asiel en Migratie rekening hield met alle stukken die verzoekende partij voorlegde.

De verweerder besluit dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.1.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Verzoeker diende, via een volmacht die hij aan zijn raadsman gaf, een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van de Unie, met het oog op gezinshereniging met zijn echtgenote.

In de bijlage 19ter die werd afgeleverd naar aanleiding van deze aanvraag, wordt vermeld dat de aanverwantschapsband met de referentiepersoon *“werd bewezen door middel van de huwelijksakte”*. Verder wordt vermeld: *“De betrokkene wordt verzocht om binnen de drie maanden, ten laatste op 28/09/2019 de volgende documenten over te leggen: geldig paspoort”*.

Hoewel de verwerende partij in beginsel kan worden gevolgd waar zij stelt dat de bewijslast bij het indienen van een aanvraag bij de aanvrager ligt, moet in casu dus worden vastgesteld dat hem niet werd gevraagd om documenten bij te brengen die de afhankelijkheidsrelatie tussen hem en zijn echtgenote zouden kunnen aantonen. Aangezien het bewijs van een afhankelijkheidsrelatie niet voortvloeit uit de wettelijke bepalingen, maar uit de rechtspraak van het Hof van Justitie, staat het niet vast dat verzoeker wist of diende te weten dat hij hierover stukken moest neerleggen, en kwam het aan het bestuur toe om, indien zij hierover bijkomende informatie wenste, dit duidelijk aan te geven in de bijlage 19ter. Dit is niet gebeurd. Verder blijkt uit niets dat verzoeker kon bevroeden dat verklaringen die hij meer dan twee jaar eerder had afgelegd in context die geen uitstaans had met enige verblijfsaanvraag, hem in het kader van het huidige besluitvormingsproces zouden worden tegengeworpen, zodat hem niet kan worden verweten hierop niet te hebben geanticipeerd.

De afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn echtgenote wordt door de verwerende partij beoordeeld op grond van *“een interview op 16/02/2017 in de gevangenis van Beveren”*.

In het kader van dit interview verklaarde hij, gevraagd naar zijn duurzame relatie : *“Ik ben gescheiden en heb een vrouw in Marokko nu en met haar eveneens een kind”*. Verder wordt in het verslag gesteld: *“Hij wil absoluut terugkeren naar Marokko. “Mijn vrouw ziet niet naar mij om. Ik ben dan ook van haar gescheiden en wil mijn leven in Marokko verderzetten met een andere vrouw.”*

Hoewel het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid dat zij de eerdere verklaringen van verzoeker betreft in het besluitvormingsproces, moet zij daar op een zorgvuldige wijze mee omgaan.

Verzoeker legde, zoals reeds gezegd, bij het indienen van zijn aanvraag zijn huwelijksakte voor. Uit niets blijkt dat hij en zijn echtgenote wettelijk gescheiden zijn, en dat is ook niet wat de verwerende partij laat gelden in de bestreden beslissing.

In het administratief dossier bevindt zich een document, ondertekend door de gemachtigde die ook de bestreden beslissing heeft ondertekend, gedateerd op dezelfde datum als deze van de bestreden beslissing, waarin het volgende wordt vermeld:

“Betrokkene vraagt via volmacht gezinshereniging aan met zijn echtgenote van Nederlandse nationaliteit. Samen hebben ze 4 kinderen.

Betrokkene heeft op 10/08/2015 een KB tot uitzetting gekregen betekend op 21/08/2015.

Betrokkene zit nog in de gevangenis tot 2022.

= weigering omwille van het KB- inreisverbod”

Hieruit blijkt dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, de verwerende partij ervan op de hoogte was dat verzoeker, samen met de referentiepersoon, 4 kinderen had. Uit de stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, blijkt dat de kinderen werden geboren in 2005, 2008, 2011 en 2018. Het vierde kind werd dus geboren op 1 juni 2018, en dus een jaar en drie en een halve maand nadat verzoeker in februari 2017 de verklaringen waarop het geviseerde motief over de afhankelijkheidsrelatie steunt, aflegde. Drie dagen nadat de bestreden beslissing werd genomen werd overigens nog een vijfde kind geboren.

Aangezien de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van het feit dat verzoeker en de referentiepersoon op dat ogenblik *“samen [...] 4 kinderen [hebben]”*, en het vierde kind werd geboren geruime tijd na de verklaringen die hij in februari 2017 had afgelegd, heeft de verwerende partij onzorgvuldig gehandeld door zonder meer terug te vallen op deze verklaringen om de afhankelijkheidsrelatie te beoordelen. Immers, de latere geboorte van een gezamenlijk vierde kind, zou in alle redelijkheid vragen hebben moeten doen rijzen over het actuele karakter van de verklaringen die verzoeker in 2017 aflegde over de aard van zijn relatie met zijn echtgenote.

2.1.4. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is aannemelijk gemaakt. Het middel is in de besproken mate gegrond. De argumentatie van de verwerende partij in haar nota doet aan het voorgaande geen afbreuk.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 december 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS